

delse henstillet, at der optages bestemmelse om, at staten refunderer kommunerne $\frac{1}{3}$ af de midlertidige huslejetilskud, som måtte blive ydet i henhold til § 36 i nærværende lovforslag og i henhold til § 29 i forslaget til lov om boligtilsyn.

Endelig har Københavns magistrat i sin skrivelse henstillet til udvalget, at der i lovforslaget optages en bestemmelse, hvorefter der gives hjemmel for en kommune til at foretage ekspropriation af områder med uhensigtsmæssig, lav bebyggelse med henblik på opførelse af erstatningsboliger i sådanne områder.

Spørgsmålet om fremskaffelse af erstatningsboliger, hvis positive løsning også efter udvalgets opfattelse er af afgørende betydning for saneringens fremme, har været drøftet i samråd med boligministeren. Ministeren har herunder anført, at saneringslovforslagets bestemmelser må ses i sammenhæng med de regler om tilvejebringelse af erstatningsboliger, som er optaget i lov nr. 356 af 27. december 1958 om boligbyggeri. Efter denne lovs § 24 kan der ydes garanti for lån — subsidiært egentlige statslån — til opførelse af 1 500 lejligheder hvert finansår til erstatning for boliger, som nedlægges ved sanering. Endvidere har boligministeren hjemmel til i medfør af § 58 at bestemme, at det som vilkår for garanti for lån eller ydelse af statslån til boligbyggeri kræves, at der i det enkelte byggeforetagende anvises et antal lejligheder til husstande, der bliver hushvide som følge af sanerings- eller kondemneringsvirksomhed. De her nævnte bestemmelser og bestemmelsen i lovforslagets § 34 om oprettelsen af samarbejdsudvalg må endvidere sammenholdes med bestemmelsen i loven om boligbyggeri, § 55, hvorefter boligministeren kan meddele samtykke til, at en anden kommune end den, hvori byggeriet er beliggende, giver garanti for lån, hvis beliggenhedskommunen ikke finder at kunne give en sådan garanti.

Udvalget er med boligministeren enig i, at der gennem et samspil af de her nævnte bestemmelser og forslagens regler i kapitel VII er skabt rimelig sikkerhed for, at erstatningsboligproblemet kan løses på en tilfredsstillende måde, og at ministeren i sin administration af loven om boligbyggeri søger at skabe de nødvendige forudsætninger for saneringernes gennemførelse.

Udvalget har herefter ikke fundet tilstrækkelig begrundelse for at stille ændringsforslag i overensstemmelse med det af „Bymæssige Kommuner“ og Københavns magistrat anførte.

Hvad angår adgangen til at yde midlertidige huslejetilskud i medfør af lovforslagets § 36 og § 29 i forslaget til lov om boligtilsyn, må udvalget være af den opfattelse, at det må overlades til den kommune, i hvilken nedlæggelsen af boliger finder sted, at afgøre, i hvilket omfang den inden for lovens regler finder det nødvendigt at yde tilskud, og hvilken størrelse et eventuelt tilskud skal have. Da tilskuddene således tilpasses helt individuelt, finder udvalget det betænkeligt at lade staten deltage i udgiften.

Endelig skal udvalget vedrørende bestemmelsen i lovforslagets § 38 bemærke følgende:

Den pågældende bestemmelse hjemler mulighed for at se bort fra ejerlavssanering i 3 år efter lovens ikrafttræden. De danske Grundejeres Landsorganisation har som nævnt i sin henvendelse til udvalget taget afstand fra den pågældende bestemmelse, idet organisationen ikke har kunnet se bort fra den mulighed, at reglen kan anvendes til at udelukke ejerlavssaneringer, således at vedkommende kommune forbeholder sig de områder, hvor saneringsspørgsmålet kan forventes at blive aktuelt.

Boligministeren har i et samråd med udvalget givet udtryk for, at han anser bestemmelsen for påkrævet. Dels har nogle kommuner allerede forberedt saneringer med henblik på disses snarlige gennemførelse, dels fører de særlige bestemmelser, som det har været nødvendigt at optage i loven med henblik på dannelsen af ejerlav, til, at ejerlavssaneringerne ikke altid kan fremmes til samme tidspunkt som en rent kommunal sanering. Ministeren har herved især henvist til bestemmelserne i lovforslagets § 17, hvor det er fastsat, at ejerne til afgivelse af erklæring om, hvorvidt de vil gennemføre saneringsplanen ved ejerlav, skal have en frist for afgivelsen af denne erklæring, som skal være mindst 1 år fra saneringsplanens bekendtgørelse for ejerne og mindst 2 måneder fra afgivelsen af tilbud. Overholdelsen af denne procedure vil betyde, at saneringerne i gunstigste tilfælde først kan påbe-